

NHỮNG NGÀY TRỐN LẠNH Ở FLORIDA

Chuyến du lịch “trốn lạnh” từ Richmond, Virginia đến St. Pete, Florida là hành trình của hơn hai ngàn dặm trên xa lộ, nhưng ý nghĩa của chuyến đi không chỉ nằm ở quãng đường đã vượt qua. Đó là chuyến đi để trốn cái lạnh cuối năm của miền Đông nước Mỹ, để tìm về nắng ấm, biển xanh và quan trọng hơn hết là để cả gia đình có những ngày bên nhau. Chúng tôi tạm rời xa nhịp sinh hoạt quen thuộc, rời những buổi sáng vội vã vì công việc, những chiều tối mệt mỏi sau

một ngày dài, để cho phép mình được thành thoi, được lắng nghe nhịp thở của biển và của chính lòng mình.

Hơn hai ngàn dặm ấy không chỉ là những con số trên đồng hồ xe, mà là chuỗi ngày chất chứa kỷ niệm. Từ lúc khởi hành ở Richmond, chiếc xe Camry nhỏ, chở theo không chỉ hành lý mà còn là sự háo hức của cả gia đình. Mỗi trạm dừng chân, mỗi đoạn đường dài hun hút, mỗi lần đổi cảnh vật bên ngoài khung cửa kính đều là một phần của hành trình.

Chuyến đi kéo dài gần một tuần, đủ lâu để ta quên đi cái lạnh, quên bớt những lo toan thường nhật, và đủ ngắn để khi trở về vẫn còn lưu luyến.

Dư âm của chuyến đi chắc chắn sẽ còn ở lại rất lâu. Nó nằm trong những bức hình chụp vội bên bãi biển, trong vị mặn của gió biển phả vào da thịt, trong ánh nắng ấm áp buổi sớm mai, và trong tiếng cười rộn ràng của những bữa ăn gia đình, những buổi gặp gỡ bạn bè cũ sau bao năm xa cách. Đó là những ký ức tưởng chừng nhỏ bé, nhưng chính chúng đã làm nên giá trị của chuyến đi. Một chuyến đi không chỉ để

trốn lạnh, mà để làm đầy lại yêu thương cho những ngày tháng tiếp theo.

Thứ Bảy: Rồi cũng đến nơi, Florida

Sau hơn mười hai tiếng đồng hồ lái xe, cả nhà cũng đặt chân đến Tampa. Cái mệt của đường dài nhanh chóng tan biến khi ánh nắng ấm áp miền nhiệt đới ủa vào cửa kính xe. Florida đón chúng tôi bằng thứ ánh sáng rất riêng: vàng dịu,

trong trẻo và có mùi của biển.

Tám giờ sáng, điểm dừng chân đầu tiên là một nơi rất Việt Nam giữa lòng nước Mỹ: lò bánh mì Việt trên đường N Armenia Ave, Tampa. Bánh mì nóng giòn, mùi pate, thịt, đồ

chưa quen thuộc khiến bữa sáng đơn sơ bỗng trở nên ấm lòng lạ thường. Trong khoảnh khắc ấy, giữa đất khách, chỉ cần ổ bánh mì Việt cũng đủ gọi lại bao ký ức quê nhà.

Ăn bánh mì nóng giòn và chén chè ba màu ngọt mát xong, cả nhà chúng tôi lên đường ghé thăm Sunken Gardens; khu vườn thực vật nổi tiếng nằm trong khu Old Northeast yên bình của thành phố St. Petersburg. Bước qua cổng vườn, dường như thế giới bên ngoài với xe cộ và nhịp sống hối hả lập tức bị bỏ lại phía sau. Trước mắt chúng tôi là không gian xanh mát trải rộng trên bốn mẫu Anh, một khu vườn đã tồn tại hơn một thế kỷ, lặng lẽ chứng kiến bao đổi thay của vùng đất Florida và trở thành một trong những điểm tham quan lâu đời nhất của tiểu bang này.

Những lối đi nhỏ quanh co dẫn chúng tôi len lỏi giữa cây cối xanh um, nơi ánh nắng xuyên qua từng tán lá, rơi xuống mặt đất thành những vệt sáng lung linh. Hoa cỏ trong vườn khoe sắc rực rỡ, đủ hình dáng và màu sắc của miền nhiệt đới, tỏa hương nhẹ trong không khí. Tiếng chim chóc ríu rít vang

lên từ những cành cao, hòa cùng tiếng gió xào xạc, tạo nên một bản hòa âm dịu dàng của thiên nhiên.

Chúng tôi thong thả dạo bước, vừa đi vừa chụp hình, ngược nhìn những hàng cọ cao vút vươn mình lên bầu trời xanh thẳm, rồi dừng lại thật lâu trước những khóm hoa nhiệt đới đầy màu sắc. Bên hồ nước, đàn hạc hồng thành thoi sải bước, dáng vẻ khoan thai như chưa từng biết đến sự vội vã của con người. Dưới mặt nước trong veo, đàn cá koi đủ màu sắc bơi lượn uyển chuyển, tụ lại mỗi khi thấy bóng du khách đi ngang, như đã quen với sự hiện diện hiền hòa của con người qua bao năm tháng.

Ở nơi ấy, thời gian dường như trôi chậm hơn. Không ai vội vàng, không ai thúc giục. Chúng tôi chỉ đơn giản là đi, nhìn, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành, và cảm nhận sự sống đang hiện hữu quanh mình. Sunken Gardens không chỉ là một khu vườn, mà là một khoảng lặng quý giá giữa hành trình, nơi người ta có thể tạm dừng lại để lắng nghe thiên nhiên và chính lòng mình.

Đến trưa, cả nhà ghé qua chợ trời Á Châu. Khu chợ khá rộng, nằm gọn trong một bãi đậu xe, với gần cả trăm gian hàng san sát nhau. Hàng hóa bày bán đủ loại, từ rau quả, trái cây tươi, thức ăn, nước uống cho đến cây cảnh, cá tôm và những loại rau xanh quen thuộc của người Á Đông. Không khí chợ rộn ràng, tiếng nói cười xen lẫn mùi trái cây chín và mùi thức ăn nóng hổi, gợi lên cảm giác thân quen như đang đi chợ quê ở một góc nào đó của Việt Nam.

Sau khi dạo một vòng chợ, nàng Kim chỉ chọn mua một ít trái cây nhiệt đới và hai con tôm hùm bông mang về khách sạn ăn thử, bởi nàng nói chưa bao giờ có dịp nếm loại tôm này. Mỗi con nặng hơn một pound, giá mười bốn đô một pound. Nàng cười bảo đã nghe bạn bè nói rằng chợ trời ngày Chủ Nhật sẽ đông vui hơn, trái cây cũng tươi và ngon hơn, nên không muốn mua nhiều vào lúc này. Hơn nữa, đi đường dài, mua nhiều ăn không hết rồi bỏ đi thì vừa phí phạm vừa áy náy. Chính sự chùng mịch ấy khiến những món mua về

tuy không nhiều, nhưng lại được trân trọng và thưởng thức một cách trọn vẹn hơn.

Rời khỏi chợ trời Á Châu, chúng tôi lái xe về khách sạn Gulf Gate Resort ở St. Pete để check-in. Sau một đêm dài ngồi xe, ai nấy đều thấm mệt. Căn phòng yên tĩnh, mát mẻ như

một nơi trú ẩn dễ chịu, giúp cả nhà nhanh chóng lấy lại sức.

Buổi chiều, trong khi hai con nằm nghỉ ngơi, hai vợ chồng tôi rủ nhau đi dạo biển St. Pete. Biển chiều lặng sóng, gió mát rượi, bãi cát mịn trải dài đến tận chân trời. Ánh nắng cuối ngày dịu xuống, nhuộm bãi biển một màu vàng nhạt êm ả. Chúng tôi đi chậm, thật chậm, để từng bước chân in lên cát cũng trở thành một phần của sự nghỉ ngơi. Những bước chân ấy như giúp trút bỏ hết bụi bặm của đường dài, xóa đi mệt mỏi còn sót lại, chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhõm và bình yên khi đứng trước biển rộng mênh mông.

Buổi chiều trôi qua lặng lẽ như thế, không vội vã. Chỉ cần biển, gió và hai người đi cạnh nhau cũng đã đủ cho một khoảng thời gian đáng nhớ giữa chuyến hành trình dài.

Tối đến, chúng tôi tìm đến một “cần thủ” quen ở vùng St. Pete tên Hưng để mua mỗi câu mực, vì đã tìm hiểu trên Facebook rằng mùa này Florida có mực. Mua mỗi xong, cả

nhà lái xe đến Skyway Fishing Pier State Park. Tuy nhiên, vì đã khá muộn và các con cũng muốn về khách sạn nghỉ ngơi, nên chúng tôi chỉ lái xe một vòng quanh công viên, ngắm cảnh đêm và gió biển, rồi quay trở về khách sạn, khép lại một ngày dài bằng giấc ngủ yên bình.

Chủ Nhật: Một ngày bận rộn

Sáng Chủ Nhật, hai vợ chồng tôi dậy sớm đi dạo biển khi hai con còn đang say ngủ. Biển buổi sáng yên ả, vài người chạy bộ, vài người dắt chó đi dạo, không khí trong lành và nhẹ nhõm.

Sau đó, chúng tôi ghé chợ trời Chủ Nhật, dừng lại ở tiệm bánh mì Yummi mua vài ổ bánh mì và bánh bao. Đi chợ sớm nên rau trái còn tươi rói: khế, nhãn, nước mía, củ sắn,

sapochê, măng cầu, tắc, rau muống, cá... Cả nhà mua đủ thứ mang về khách sạn, làm một bữa trưa giản dị. Chỉ với mùi

đồ lạ, chúng tôi có bữa cơm rau muống luộc, cá móm kho khô, đơn sơ nhưng ngon miệng và đầy hương vị quê nhà.

Buổi chiều, cả nhà đi dạo biển Pass-a-Grille, thị trấn nhỏ xinh ở mũi phía nam St. Pete Beach. Nơi đây mang dáng dấp

“Old Florida” với nhịp sống chậm, bãi biển vắng, cát mềm và những cửa tiệm nhỏ dễ thương. Chúng tôi dạo biển, mua quà lưu niệm, rồi ghé St. Pete Pier và vào tham quan Bảo tàng Salvador Dalí. Những tác phẩm siêu thực của Dalí, những không gian nghệ thuật độc đáo khiến chuyến đi không chỉ có

biển và nắng, mà còn có chiều sâu của văn hóa và sáng tạo.

Hôm đó, downtown St. Pete còn có chợ Indie, hàng trăm quầy bán đồ thủ công, thức ăn, nước uống. Dạo chợ xong, cả nhà đi bộ quanh khu downtown rồi ghé quán sushi ăn tối. Đêm xuống, chúng tôi lại quay về Skyway Pier để thử vận may câu mực. Nhưng mực thì không thấy, chỉ có gió biển và tiếng sóng. Cuối cùng, cả nhà trở về khách sạn, kết thúc một ngày dài.

Thứ Hai: Tình bạn và biển

Sáng thứ Hai, cả nhà thức dậy sớm, ăn uống qua loa rồi lái xe đến thăm Thúy và anh Tín, (Thúy người bạn thời trung học đã gắn bó với chúng tôi từ thuở mới chân ướt chân ráo

sang Mỹ). Sau bao năm xa cách, cuộc gặp gỡ diễn ra thật tự nhiên, không một chút ngưng ngừng. Chỉ cần vài câu chào hỏi, những kỷ niệm cũ đã ùa về nguyên vẹn. Tiếng cười vang lên không dứt, câu chuyện nối tiếp câu chuyện, từ những ngày xưa cũ cho đến hiện tại, từ gia đình, con cái cho đến bao đổi thay của cuộc sống nơi xứ người.

Khi xe chạy ngang qua bãi biển Coquina, tôi bất chợt thốt lên, như một phản xạ rất tự nhiên. Trước mắt tôi, cảnh biển hiện ra quen thuộc đến lạ. Những hàng dương xanh rì rào trong gió, bãi cát trắng mịn trải dài, và bờ biển thoải, rợp bóng những cây dương già đứng lặng lẽ bên nhau. Trong khoảnh khắc ấy, Coquina không còn là một bãi biển ở Florida nữa, mà hóa thành bãi biển Nha Trang của những năm xa xưa.

Ký ức chợt ùa về, rõ ràng và sống động. Tôi như thấy lại những buổi chiều đi dọc bờ biển Nha Trang, nghe tiếng sóng vỗ hiền hòa, ngửi mùi gió mặn pha lẫn hương nhựa dương, nhìn những tán cây đổ bóng dài trên cát trắng. Những ngày

tháng ấy tưởng như đã nằm yên đâu đó rất sâu trong trí nhớ, vậy mà chỉ cần một khung cảnh quen thuộc, tất cả lại hiện về, nguyên vẹn và xúc động.

Giữa đất khách, đứng trước một bãi biển xa lạ mà thân quen, lòng tôi chợt lắng xuống. Coquina không chỉ đẹp bởi cát trắng hay biển xanh, mà đẹp bởi nó đã đánh thức một phần ký ức tuổi trẻ, gọi lại những ngày tháng bình yên đã trôi xa. Trong giây phút ấy, tôi nhận ra rằng có những hình ảnh không bao giờ mất đi; chúng chỉ lặng lẽ nằm yên trong lòng người, chờ một cơn gió biển, một hàng dương già, hay một bãi cát trắng, để bắt đầu trở về, mang theo cả một trời kỷ niệm xưa.

Chúng tôi đậu xe tại bãi đỗ thuyền Coquina Boat Ramp, nơi mặt nước vịnh mở ra mênh mông và yên ả. Anh Tín nhanh nhẹn chuẩn bị thuyền, rồi lần lượt đón cả nhóm bảy người lên thuyền (gia đình chúng tôi bốn người, vợ chồng Thúy và bé út Talia). chiếc thuyền rời bến, chậm rãi rẽ sóng

tiến ra vịnh, mang theo cả sự háo hức lẫn mong chờ của mọi người.

Thuyền lướt đi êm ái trên mặt nước phẳng lặng, gió biển mát rượi thổi tung mái tóc, mang theo mùi mặn đặc trưng rất riêng của vùng vịnh Florida. Mặt nước xanh ngắt trải rộng mênh mông đến tận chân trời, phản chiếu bầu trời cao và trong đến lạ. Xa xa, những dải cát trắng mờ hiện lên giữa biển xanh, chim hải âu bay là là trên mặt nước. Giữa không gian

bao la ấy, lòng người tự nhiên cũng rộng mở theo từng nhịp sóng, mọi lo toan thường nhật dường như tan biến.

Anh Tín đưa chúng tôi đến một bãi cát nhỏ giữa vịnh mà mọi người vẫn gọi vui là “đảo ốc”. Khi thuyền vừa cập bãi, trước mắt chúng tôi hiện ra một khung cảnh thật nguyên sơ: bãi cát trắng thoai thoải, trên đó những con ốc nằm rải rác khắp nơi, như những món quà mà biển vừa để lại sau mỗi con nước rút. Mỗi người chỉ bắt hai con, nên ai cũng thông thả đi quanh, vừa tìm vừa chọn lựa cẩn thận.

Chúng tôi ưu tiên những con ốc già, to và chắc, nhẹ nhàng nhấc lên rồi bỏ vào khoang thuyền, còn những con nhỏ thì cẩn thận thả lại xuống cát, để chúng tiếp tục lớn lên và quay về với biển. Giữa thiên nhiên bao la, hành động ấy diễn ra một cách rất tự nhiên, không cần nhắc nhở. Ở nơi biển trời rộng mở, con người bỗng hiểu rõ hơn giá trị của sự chùng mực, để thiên nhiên vẫn còn đó cho ngày mai. Khoảnh khắc ấy, bãi “đảo ốc” không chỉ là một điểm dừng chân trong chuyến đi, mà còn là nơi nhắc nhở chúng tôi về sự hài hòa và trân trọng giữa con người với biển cả.

Bắt ốc xong, thuyền được neo lại bên một cồn cát nhỏ giữa vịnh, nơi bốn bề chỉ có nước xanh và trời rộng. Chúng tôi lần lượt bước xuống cát, ngồi quây quần bên nhau, vừa trò chuyện vừa ngắm cảnh trời nước giao hòa, mây trắng lững lờ trôi chậm trên nền trời cao và trong. Không gian yên ả đến mức chỉ cần ngồi yên cũng đủ cảm nhận được sự thư thái lan dần trong lòng.

Trong khi hai người phụ nữ say sưa tâm sự, tôi thong thả đi dọc theo bãi cát, chụp vài tấm hình làm kỷ niệm, thỉnh thoảng dừng lại quan sát đàn hải âu đang lảng vảng tìm mồi. Chúng dạn dĩ đến mức cứ bay theo tôi như thể “xin” thức ăn, miệng kêu chí chóc không ngừng. Có con sà xuống rất gần, vỗ cánh ngay trên đầu, khiến tôi vừa bật cười vừa né tránh, cảm giác như chỉ chậm một chút là chúng sẽ giành mất thức ăn trên tay.

Giữa lúc ấy, anh Tín đã bày xong bếp gas trên cồn cát, thoãn thoắt đặt những miếng steak lên vỉ nướng. Tiếng mỡ xèo xèo vang lên vui tai, mùi thịt nướng thơm lừng lan tỏa, quyện cùng gió biển mặn mặn, khiến ai nấy đều thấy bụng mình cồn cào.

Bữa trưa giữa biển giản dị mà ngon đến khó quên: cơm trắng, thịt nướng vừa chín tới, salad mát lạnh, nghêu và ốc tươi rói. Giữa mênh mông trời nước, món ăn nào cũng trở nên đậm đà hơn. Ăn xong, anh Tín lại lái thuyền đưa chúng tôi dạo một vòng trên vịnh Mexico. Bất chợt, vài chú cá heo

xuất hiện, bơi theo thuyền một đoạn rồi lại lặn mất, như một món quà bất ngờ mà thiên nhiên ưu ái dành tặng cho chuyến đi.

Gần hai giờ chiều, thuyền quay về đất liền. Chia tay vợ chồng Thúy Tín, lòng ai cũng còn lưu luyến, như chưa muốn rời khỏi khoảng thời gian an nhiên ấy. Trên đường về khách sạn, cả nhà ghé chợ Detwiler's mua thêm ít thức ăn và vài ổ bánh mì Cuba để ăn tối.

Buổi tối, chúng tôi hấp nghêu, luộc ốc và làm gỏi ốc. Không gì ngon bằng nghêu tươi vừa hấp xong, chấm muối tiêu chanh, vị ngọt dai lan tỏa nơi đầu lưỡi, mang theo cả hương vị mặn mà của biển.

Tối hôm đó, gia đình anh Phục chị Hà cũng từ Richmond xuống St. Pete thăm người thân và đi du lịch, tiện đường ghé qua khách sạn chúng tôi thuê khi anh chị trở về từ Pass-a-Grille. Chỉ kịp ngồi nói chuyện với nhau một lát rồi anh chị phải về, nhưng cuộc gặp ngắn ngủi ấy cũng đủ làm chuyến đi thêm phần ấm áp. Giữa những ngày rong ruổi, được gặp

lại bạn bè, được chia sẻ vài câu chuyện đời thường, bỗng thấy lòng mình đầy lên một cảm giác bình yên rất nhẹ nhàng.

Thứ Ba: Biển Siesta và ăn tối ở Quán Ngon

Sáu giờ sáng, Kim đã thức dậy từ lúc nào, khẽ gọi tôi dậy đi hồ bơi. Giờ ấy, khu hồ bơi của khách sạn còn vắng lặng,

không một bóng người. Làn nước nóng bốc hơi nhẹ trong không khí se mát buổi sớm khiến cơ thể thoải mái hẳn ra. Chúng tôi ngâm mình trong hồ nước nóng, ngồi yên lặng, để mặc cho hơi ấm thấm dần vào từng thớ cơ, xua tan những mệt mỏi tích tụ sau nhiều ngày đi lại.

Ngồi một lúc, cả hai lại nhảy ùm sang hồ bơi bên cạnh, bơi vài vòng cho giãn gân cốt rồi quay trở lại hồ nước nóng. Cái cảm giác luân phiên giữa làn nước mát và nước ấm thật dễ chịu, như một cách đánh thức cơ thể nhẹ nhàng cho ngày mới. Ngâm xong, chúng tôi trở về phòng, tắm gội, thay đồ và

chuẩn bị cho một ngày tiếp tục “khám phá” vùng St. Pete và Clearwater.

Dự định ban đầu là cả nhà sẽ dậy sớm đi công viên biển Fort DeSoto, nhưng cậu con trai vẫn còn say ngủ, nhất quyết không chịu dậy. Thế là chúng tôi đổi kế hoạch, bỏ qua Fort DeSoto và chỉ đi biển Siesta. Đôi khi, những thay đổi bất chợt như thế lại mang đến những trải nghiệm trọn vẹn hơn cả mong đợi.

Siesta Beach đẹp đúng như lời đồn. Ngay khi đặt chân

xuống bãi biển, tôi hiểu vì sao nơi này thường được xếp hạng là một trong những bãi biển đẹp nhất nước Mỹ. Bãi cát trắng mịn như bột, bước chân xuống mà không hề thấy nóng, dù nắng đã lên cao. Cát mềm và mát, lọt qua kẽ chân, tạo cảm giác dễ chịu đến lạ. Bãi biển rộng và thoáng, trải dài mênh mông, mở ra trước mắt một không gian khoáng đạt và yên bình.

Mùa này khách du lịch không đông, biển càng thêm tĩnh lặng. Sóng vỗ nhẹ nhàng, đều đặn, không ồn ào, không dữ dội. Nước biển trong xanh, ánh nắng phản chiếu lấp lánh như những mảnh pha lê vỡ vụn trên mặt nước. Chúng tôi thong thả đi dọc bờ biển, vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng dừng lại chụp vài tấm hình, rồi lại tiếp tục bước, không vội vã, không cần đếm đến cụ thể.

Có lúc, chúng tôi ngồi xuống bãi cát, nhìn biển xa, để mặc thời gian trôi qua một cách chậm rãi. Gió biển mát rượi thổi qua, mang theo vị mặn quen thuộc. Những cánh chim hải âu bay lả lả trên mặt nước, thỉnh thoảng sà xuống tìm mồi rồi lại vút lên cao. Ở Siesta Beach, người ta không chỉ đến để tắm biển, mà còn để tìm một khoảng lặng cho tâm hồn, nơi mọi lo toan dường như tạm thời tan biến theo từng con sóng.

Chúng tôi đi dạo, chụp hình, ngắm biển, ngắm trời, và ngắm cả sự bình yên hiếm hoi mà không phải lúc nào cũng dễ dàng tìm thấy trong cuộc sống thường ngày. Thời gian ở

Siesta Beach trôi nhanh hơn chúng tôi tưởng. Đến hơn năm giờ chiều, khi nắng bắt đầu dịu hẳn và bóng người trên bãi biển thưa dần, cả nhà mới thu xếp trở về St. Pete.

Buổi tối, chúng tôi ghé quán Ngon, một nhà hàng buffet Việt Nam. Hàng chục món ăn của ba miền đất nước được bày ra: bún đậu mắm tôm, phở, bánh xèo, bánh cuốn, cà ri, bò kho, canh chua, cá kho tộ, xôi, chè... Hai con chi trung thành với đĩa cơm trắng và chén chè tráng miệng, ăn xong là no nê. Còn hai vợ chồng chúng tôi thì thăm bảo nhau, chỉ lấy mỗi thứ một muống để thử hết các món ăn ở đây về khoe với bạn bè mùi vị của những món ăn tại đây. Dù đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn phải cười trừ vì “bụng bất tòng tâm”.

Điều đáng quý là món nào cũng vừa miệng, đậm đà và quen thuộc. Sau nhiều ngày rong ruổi, được ngồi xuống ăn những món ăn Việt Nam nóng hổi, bỗng thấy lòng mình dịu lại. Bữa tối khép lại một ngày dài bằng cảm giác no đủ và hài lòng, để rồi cả nhà trở về khách sạn nghỉ ngơi, chuẩn bị cho những ngày tiếp theo của chuyến đi.

Thứ Tư: Kỷ niệm và trở về

Thứ Tư cũng là kỷ niệm 21 năm ngày cưới của chúng tôi. Sáu giờ sáng, Kim thức dậy rất sớm, khẽ rủ tôi đi dạo biển. Thành phố vẫn còn đang ngái ngủ. Bãi biển St. Pete vắng lặng, chỉ có vài dấu chân in mờ trên cát từ những người dậy sớm hơn chúng tôi. Mặt trời vẫn còn ẩn mình đâu đó phía chân trời, để lại một khoảng trời mờ xanh xám, dịu dàng và tĩnh lặng đến lạ.

Chúng tôi bắt đầu đi bộ dọc theo bãi biển, hướng về phía khách sạn Don Cesar. Cát buổi sáng sớm mát lạnh, mịn màng

dưới bàn chân trần. Sóng biển vỗ nhẹ, đều đặn, như hơi thở chậm rãi của đại dương. Gió mang theo vị mặn quen thuộc, thổi qua tóc và da, khiến người ta tỉnh táo mà cũng thấy lòng mình nhẹ lại. Thỉnh thoảng, vài con chim hải âu bay là là trên mặt nước, kêu lên những tiếng ngắn, phá tan sự tĩnh lặng một cách rất khẽ.

Dần dần, trong ánh sáng mờ ảo của buổi sớm, khách sạn Don Cesar hiện ra. Tòa nhà Don Cesar màu hồng phấn nổi

bật giữa nền trời và biển xanh. Được xây dựng từ năm 1928, Don Cesar đứng đó như một biểu tượng của St. Pete Beach, vừa cổ kính vừa duyên dáng. Màu hồng của tòa nhà không rực rỡ, mà dịu dàng, trầm lắng dưới ánh sáng bình minh, như đã thấm đẫm gió biển và thời gian. Nhìn Don Cesar từ xa, giữa không gian mênh mông của biển trời, người ta có cảm giác như đang đứng trước một nhân chứng lặng lẽ của bao câu chuyện đời. Những kỳ nghỉ, những cuộc hội ngộ, những

ngày vui và cả những kỷ niệm riêng tư của biết bao con người.

Chúng tôi dừng lại trước Don Cesar, lội xuống làn nước biển trong vắt. Dù đã cuối tháng Mười Hai, nước biển vẫn không lạnh, chỉ mát vừa đủ để dễ chịu. Những đàn cá nhỏ bơi lượn quanh chân, lấp lánh dưới làn nước. Chúng tôi đứng đó, lặng lẽ chờ mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời. Khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện, nhuộm vàng mặt biển và phản chiếu lên tòa nhà màu hồng phía sau, mọi thứ trở nên yên bình đến mức gần như không thật.

Khoảnh khắc ấy, không cần nói gì nhiều. Chỉ có biển, có gió, có ánh sáng ban mai, và có hai người đã đi cùng nhau suốt hơn hai mươi năm. Giản dị, nhưng sâu lắng. Đủ để ghi nhớ như một kỷ niệm rất riêng cho ngày đặc biệt.

Trở về khách sạn, chúng tôi dọn dẹp hành lý, gọi hai con dậy, trả phòng rồi lên đường về Richmond. Hành trình trở về

dài và mệt, nhưng tâm trạng thì nhẹ nhàng. Dọc đường, cứ vài tiếng chúng tôi lại dừng chân, đi bộ cho giãn gân cốt. Chúng tôi ghé Memorial Park ở Jacksonville, dừng lại ở Charleston, South Carolina, rồi trạm xăng Buc-ee's ở Florence, và thêm vài điểm dừng chân nữa ở Virginia. Hơn nửa đêm, cả nhà mới về đến nhà.

Chuyến đi khép lại, nhưng những gì đọng lại trong tâm trí chúng tôi thì thật dồi dào. Không chỉ là biển xanh, bãi cát

trắng mịn hay những món ăn tươi ngon, mà còn là những khoảnh khắc giản dị nhưng đầy ấp yêu thương của gia đình quây quần bên nhau, cùng nhau dạo biển lúc bình minh, cùng trò chuyện cười đùa trên thuyền với bạn bè cũ, và cả những buổi chiều lộng gió, ngồi im lặng ngắm sóng vỗ. Mỗi hình ảnh, mỗi mùi vị, mỗi tiếng cười vang lên nơi bãi biển hay trong phòng khách sạn đều trở thành những ký ức quý giá,

nhẹ nhàng mà sâu sắc, đủ để sưởi ấm tâm hồn khi trở về nhịp sống thường nhật.

Hơn hai ngàn dặm đường đã trôi qua dưới bánh xe, nhưng bù lại là một kho hành trang tinh thần vô giá là những kỷ niệm đẹp sẽ theo chúng tôi trong nhiều năm tới. Những cái nắm tay, những bữa cơm giản dị mà ngon đến khó quên, những cảnh bình minh rực rỡ trên biển St. Pete, hay nụ cười

rạng rỡ của các con khi lần đầu chạm vào cát trắng ở Siesta Beach... tất cả đều như những hạt ngọc nhỏ ghép lại thành bức tranh hoàn chỉnh của một chuyến đi đáng nhớ.

Chúng tôi hẹn nhau sẽ quay trở lại Florida vào mùa đông năm sau, để tiếp tục những ngày thư giãn bên biển, để lại dấu chân trên cát, lắng nghe tiếng sóng, và tạo thêm những kỷ niệm mới cho cả gia đình. Và giờ đây, chiều ngày 25 tháng 12, ngồi bên bàn, trong ánh nắng dịu của mùa đông, tôi viết lại những dòng bút ký này, ghi lại từng chi tiết, từng cảm xúc. Cảm giác như thể một phần của chuyến đi vẫn còn hiện hữu xung quanh. Mùi biển, vị mặn của gió, tiếng cười và sự bình

yên. Những ký ức vừa qua đã trở thành một món quà tinh thần quý giá, vừa ấm áp vừa ngọt ngào, để khi nhớ lại, chúng tôi vẫn mỉm cười, vẫn thấy lòng tràn đầy niềm vui và biết ơn.

